

Arrest

**nr. 87 401 van 11 september 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 15 juli 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 juni 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. BOUDEWYN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 augustus 2009 dient verzoekster een asielaanvraag in. Op 18 januari 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Verzoekster dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 11 mei 2010 bij arrest nr. 43 274 het beroep verwerpt nu verzoekster ter terechtzitting niet was verschenen noch was vertegenwoordigd.

Op 8 juli 2010 wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker gegeven.

Op 9 augustus 2010 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in. Op 22 september 2010 wordt de afstand van de asielaanvraag vastgesteld.

Verzoekster dient op 12 oktober 2010 een derde asielaanvraag in. Op 28 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 1 juni 2011 dient verzoekster voor zichzelf en haar vier minderjarige kinderen een vierde asielaanvraag in. Op 16 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, die haar dezelfde dag wordt ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten M.J. (...) geboren te L. (...), op (in) (...) en van nationaliteit te zijn : (...) die een asielaanvraag heeft ingediend op 01.06.2011 (2)

Overwegende dat betrokkene op 24.08.2009 een eerste asielaanvraag indiende die op 21.01.2010 van het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 17.05.2010 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat op 09.08.2010 betrokkene een tweede asielaanvraag indiende en zij geacht werd afstand te hebben gedaan van haar asielaanvraag gezien het feit dat zij geen gevolg gaf aan haar oproep om zich binnen de vijftien dagen aan te bieden. Overwegende dat op 12.10.2010 betrokkene een derde asielaanvraag indiende die op 28.10.2010 van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing 'weigering in overwegingname' kreeg. Overwegende dat betrokkene op 01.06.2011 een vierde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een brief dd. 24.02.2011(+vertaling) voorlegt van A.Q., iemand van de kerk in Angola die haar geschiedenis kent. Overwegende dat A.Q. in deze brief verklaart dat betrokkene zeker niet terug zou mogen keren naar Angola. Overwegende dat A.Q. in deze brief schrijft dat hij ook aangehouden en verhoord zou zijn in verband met de situatie van de betrokkene. Overwegende dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat de betrokkene een envelop dd. 24.02.2011 voorlegt. Overwegende dat deze envelop enkel bewijst dat er een verzending naar betrokkene gebeurde, zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Verzoekster licht haar middel als volgt toe:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de getuigenis van de heer A.Q. (...) een gesolliciteerd karakter heeft en dat de envelop enkel bewijst dat er een verzending naar de betrokkenen gebeurd is. Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken bijgevolg stelt dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na

de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Terwijl overeenkomstig 51/8 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen er enkel beslist kan worden de asielaanvraag niet in overweging te nemen wanneer er geen nieuwe gegevens aangebracht worden dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Terwijl artikel 51/8 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen stelt dat de nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of nieuwe situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Terwijl der echtsleer en rechtspraak stellen dat de term 'nieuw gegeven' een ruime betekenis gegeven moet worden. Het kan hierbij gaan om een nieuw bewijs van een oud feit en kan bijvoorbeeld een geschreven getuigenis zijn die nu pas afgelegd wordt.

Dat de geschreven getuigenis van de heer A.Q. dan ook duidelijk als nieuw gegeven geïnterpreteerd dient te worden. Deze getuigenis is gedateerd op 24 februari 2011 en werd verstuurd in een envelop met poststempel 24 februari 2011,

Dat verzoeker het recht heeft om vrienden en kennissen te vragen over haar situatie te getuigen teneinde te staven dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Een getuigenis heeft derhalve in de meeste gevallen een gesolliciteerd karakter, wat geen reden tot weigering van dit stuk mag en kan zijn;

Dat er dus wel degelijk nieuwe gegevens worden voorgelegd dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in art 48/4 van de Wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen.

De het middel bijgevolg ernstig is."

2.2 De bestreden beslissing vermeldt artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

De minister of diens gemachtigde moet echter de asielaanvraag in aanmerking nemen indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10.

Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld."

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag. De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de gemachtigde van de staatssecretaris toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel

risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet,
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris is in het raam van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aldus beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Nadruk dient te worden gelegd op het feit dat deze nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip "nieuwe gegevens" heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

In casu oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat verzoekster geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in het kader van haar vierde asielaanvraag een brief van A.Q. met vertaling en de envelop waarmee deze brief verstuurd zou zijn, neerlegde. Op de vraag "wat zijn de nieuwe elementen die u aanbrengt voor deze nieuwe aanvraag?" antwoordde verzoekster het volgende:

"A.Q. (...) liet mij per brief weten dat ik niet mag terugkeren.

Wie is A.Q.? Iemand van de kerk in Angola. Hij kent mijn geschiedenis.

Heeft u nog andere nieuwe informatie? Neen, ik heb enkel nog contact met A.Q.

A.Q. schrijft dat hij ook aangehouden en verhoord werd i.v.m. mijn situatie. Hoe kwamen zij bij hem terecht? Dat weet ik niet. Hij schrijft dat inderdaad in zijn brief maar ik heb daarover niet meer informatie. Wenst u verder nog iets toe te voegen? Neen."

Verzoekster betoogt dat de rechtsleer en de rechtspraak stellen dat de term "nieuwe gegevens" ook kan worden geïnterpreteerd als een nieuw bewijs van een oud feit, zoals een geschreven getuigenis die nu pas afgelegd wordt. Verzoekster meent dat de getuigenis van A.Q. pas op 24 februari 2011 werd afgelegd en deze dezelfde dag werd verstuurd, wat blijkt uit de poststempel van de envelop, zodat het wel degelijk een nieuw gegeven betreft. Verzoekster benadrukt dat zij het recht heeft om vrienden en kennissen te vragen over haar situatie te getuigen en dat een getuigenis in de meeste gevallen een gesolliciteerd karakter heeft, zodat dit geen reden tot weigering van dit stuk mag vormen.

Er dient opgemerkt te worden dat het element dat verzoekster ter gelegenheid van haar vierde asielaanvraag heeft aangebracht, namelijk een getuigenis dat op 24 februari 2011 werd afgelegd, en de enveloppe waarin het dezelfde dag werd verzonden, weliswaar 'nieuw' kan zijn in die zin dat het nog

niet eerder ter kennis werd gebracht van verwerende partij, maar verzoekster maakt niet aannemelijk dat dit betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van haar drie eerdere asielaanvragen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). Over de enveloppe wordt in de beslissing gesteld dat ze enkel is wat ze is, een enveloppe zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft hierover niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld. Verzoekster verklaarde overigens uitdrukkelijk dat de getuige 'iemand was die haar geschiedenis kent'. Verzoekster baseert zich ter gelegenheid van haar vierde asielaanvraag aldus nog steeds op de feiten en verklaringen die zij bij haar eerste asielrelaas uiteen zette.

Waar verzoekster betoogt dat verweerder het getuigenis niet kan weren louter omwille van het gesolliciteerd karakter, nu bijna alle getuigenverklaringen gesolliciteerd zijn, wijst de Raad erop dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek - een onderzoek ten gronde - te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "*ernstige aanwijzingen*" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een "*ernstige aanwijzing*" inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de 'nieuw' aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de Vreemdelingenwet ingevoegde (oud) artikel 50, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet (huidig artikel 51/8), met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van verweerder begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

Verzoekster betwist op zich niet dat de getuigenverklaring een gesolliciteerd karakter heeft. Het is niet kennelijk onredelijk dat de verweerder heeft geoordeeld dat verzoekster geen nieuwe elementen betreffende haar asielaanvraag heeft aangebracht, gelet op het gesolliciteerd karakter, temeer nu uit het stuk en uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat deze feiten kaderen in haar vrees voor vervolging zoals onderzocht tijdens haar eerste asielaanvraag waarbij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen deze vrees niet als grond heeft aanvaard.

Bijgevolg kon verweerder terecht concluderen dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de aangevoerde elementen 'nieuwe gegevens' uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgaande volgt dat verzoekster niet aantoont dat zij nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht die verweerder geringschat heeft of waarmee verweerder geen rekening heeft gehouden. Hieruit volgt dat de kritiek van verzoekster dat de Dienst Vreemdelingenzaken diende te beslissen tot inoverwegingname van haar asielaanvraag, gelet op de 'nieuwigheid' van de door haar aangebrachte elementen niet dienend is daar zij er niet in geslaagd is aan te tonen dat de door haar aangevoerde 'nieuwe gegevens' 'nieuwe elementen' zijn in de zin van de genoemde wetsbepaling. Verweerder kon derhalve in alle redelijkheid besluiten dat verzoekster geen nieuwe gegevens heeft aangehaald.

De schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.3. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster licht haar middel als volgt toe:

"Doordat de verwerende partij besliste de asielaanvraag niet in overweging te nemen.

Terwijl het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenverbinding.

Dat verwerende partij haar beslissing steunt op een foutieve feitenverbinding door te stellen dat er niet aangetoond wordt dat de geschreven getuigenis van A.Q. op 24 februari 2011 en de envelop niet aantoont wat er eigenlijk verstuurd werd. Terwijl ook de geschreven getuigenis zelf op 24 februari 2011 werd gedateerd (zijnde dezelfde datum als de poststempel op de envelop). Dit toont op zich voldoende

aan dat deze getuigenis pas na het einde van de vorige asielprocedure, zijnde 12 oktober 2010, werd opgesteld en dus als nieuw gegeven aanvaard dient te worden.

Dat verwerende partij bijgevolg niet zorgvuldig is omgesprongen met alle beschikbare gegevens omtrent de situatie van de verzoeker.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder geenszins louter oordeelde op grond van de voorgelegde enveloppe. Verzoekster laat na aan te tonen dat de getuigenverklaring niet reeds tijdens de eerste asielprocedure kon worden voorgelegd en laat na aan te tonen dat de getuigenverklaring betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase dat zij het had kunnen aanbrengen. Bovendien weerlegt zij niet de kennelijk redelijke vaststelling van verweerder dat de getuigenverklaring een gesolliciteerd karakter heeft. Uit bovenstaande bespreking is reeds gebleken dat verweerder wel degelijk op redelijke wijze concludeerde dat de getuigenverklaring geen nieuw element uitmaakt in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dan ook niet aan dat verweerder niet met alle door haar bijgebrachte gegevens rekening zou hebben gehouden bij de beoordeling of verzoekster al dan niet nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet naar voor heeft gebracht.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN